

[Busch-Jensen.]

Jeg tror, at den højtærede Justitsminister har handlet rigtigt, naar han ikke har fulgt Kommissionsforslaget, som efter den internationale Domstols Forbillede ikke har villet give Adgang til Anke af de afsagte Domme. Den højtærede Minister har Ret i, at det stemmer bedst med dansk Retsopfattelse, at der bliver Mulighed for Anke.

I § 12 har Ministeren optaget Kommissionsforslagets Bestemmelse om, at Dommene ikke maa give Oplysning om enkelte Dommeres Dissens. Denne Bestemmelse kunde der maaske — jeg siger maaske — være Mening i, naar Sagerne kun behandles i en enkelt Instans, men det forekommer mig, at Forholdet stiller sig anderledes, naar der bliver Mulighed for Anke. Det er stemmende med dansk Ret, at den enkelte Dommer i Dommen kan give Udtryk for en afvigende Mening, og man kan ikke se bort fra den Betydning, som dette har for Anklagers eller Forsvarers Overvejelse om Anke og for den Afgørelse, som skal træffes, hvis der efter den endelige Doms Afsigelse søges om Benaadning.

Endnu skal jeg blot nævne, at man vistnok kommer til at tilføje en Bestemmelse som den, der findes i Retsplejelovstillet af 1. Juni 1945 om ubetinget Fængsling af de sigtede, indtil endelig Dom er afsagt og Straffuldbyrdelse kan ske, og man maa vistnok ogsaa have en Bestemmelse om, at Vidner kan holdes fængslede, i hvert Fald saadanne Vidner, som udefra bringes her til Landet af Hensyn til Sagers Oplysning.

Det er ikke min Tanke, at de forskellige Spørgsmaal, som jeg her har nævnt, skal gøres til Genstand for en indgaaende Drøftelse ved Forslagets første Behandling — det drejer sig om Spørgsmaal, som ingen kan forvente, at den højtærede Minister paa staaende Fod skal tage Stilling til —, men jeg har fundet det rigtigt at paapege, at mangt og meget i Lovforslaget vil kræve en indgaaende Udvalgsbehandling. Jeg kan ikke tænke mig andet end, at man fra alle Sider i det høje Ting vil være enig om, at vi skal gennemføre en Lov om Straf for Krigsforbrydelser, og jeg kan paa mit Partis Vegne give Tilsagn om, at vi vil give Lovforslaget en velvillig Behandling og medvirke til, at det gennemføres saa hurtigt som muligt.

Lorentzen: Det foreliggende Lovforslag er i og for sig en Konsekvens af, at Danmark har tiltraadt den i London den

8. August 1945 afsluttede Overenskomst om Retsforfølgning mod og Afstraffelse af de europæiske Akselandes større Krigsforbrydere. Til Grund for Lovforslaget ligger, som allerede det ærede Medlem Hr. Busch-Jensen berørte, en Betænkning fra et af Justitsministeriet nedsat Udvalg; denne Betænkning med Udkast til Loven er jo omdelt til os alle.

Det første Spørgsmaal, man maaske bør stille sig, er, om man tror, det er en Lov, der vil faa stor Anvendelse i Praksis her i Danmark. Af Udvalgets Betænkning ser man, at man har kalkuleret med ca. 100 Tilfælde; tillige faar man at vide, at Udvalget kun har bragt 56 Personer i Forslag over for den internationale Krigsforbryderkommission, og jeg skulde tro, at det Antal, danske Domstole vil komme til at beskæftige sig med i Henhold til denne Lov, vil blive meget ringe, særlig under Hensyn til, at den internationale Militærdomstol, som jo for Tiden virker i Nürnberg, har til Op-gave først og fremmest at beskæftige sig med Inderkredsen af de store Krigsforbrydere. Derfor kan det vel paaregnes, at det Antal Sager, Domstolene vil faa i Henhold til denne Lov, vil blive meget begrænset, og jeg vil tro, at stort set vil det nok blive den internationale Krigsforbryderkommission, der vil komme til at henvise Sagerne ogsaa til de danske Domstole.

I Udvalgets Betænkning anføres bl. a., at det ikke er Tanken at gøre Handlinger straffbare, der ikke allerede var straffbare, da de blev begaaet, enten i Henhold til gældende dansk Straffelov eller i Henhold til Folkeretten. Herved maa man dog erindre, at Folkeretten ikke i Danmark er en Bestanddel af vor nationale Ret, hvorfor Domstolene ikke direkte kan straffe paa Grundlag af Folkerettens Regler. Men over for dette almindelige Hovedprincip synes jeg, der tages to Forbehold i Lovforslaget. Det ene Forbehold er, at der gives Lovhjemmel til at straffe saadanne Handlinger, der stemples som Krigsforbrydelser af Den internationale Militærdomstol, og det andet Forbehold er, at det blotte Medlemsskab af en Gruppe eller Organisation, som denne Domstol erklærer for at være en forbryderisk Organisation, bliver straffbart. Den sidstnævnte Bestemmelse, som vi for øvrigt næppe er traktatmæssigt forpligtede til at optage — jeg udleder dette af den Statut, der findes for Den internationale Domstol, Artikel 10 —, vil jeg for mit Vedkommende nære nogen Betænknelighed ved, og jeg maa tillige gøre opmærksom paa, at § 2 — i Modsæt-